

¹Jézus így szólt a tanítványaihoz: *Lehetetlen, hogy botránkozások ne essenek; de jaj annak, aki által esnek.* ²Jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe vetik, mintsem egyet is megbotránkoztasson e kicsinyek közül. ³Vigyázzatok magatokra!

³Ha vétkezik ellened a testvéred, figyelmeztess, és ha megbánja, bocsáss meg neki! ⁴És ha naponta hétszer vétkezik ellened, és hétszer visszatér hozzád ezt mondva: *Megbántam – akkor is bocsáss meg neki!*

⁵Az apostolok így szóltak az Úrhoz: *Növelj a hitünket!* ⁶Az Úr ezt válaszolta: *Ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és így szólnátok ehhez a vadfügefához: Szakadj ki gyökerestől, és gyökerezz meg a tengerben – az engedelmeskedne nektek.*

Kedves Testvéreim!

83 évvel ezelőtt, 1935 november 3-án a budafoki evangélikusság ünnepelt. Ekkor szentelték fel ugyanis templomunkat. Hosszú várakozás előzte meg ezt az ünnepet, bár a templom nagyon gyorsan szűk másfél év alatt elkészült. A hosszú várakozás oka tehát nem az építkezés elhúzódása volt.

Szerdán, Reformáció ünnepén a református templomban egy rövid előadásban hallgathattuk meg a két protestáns felekezet Budafokon való megjelenésének történetét. Garbóczi László helytörténész egy mondattal említette csak meg, hogy bár már 1923-ban elhatározták evangélikus eleink, hogy templomot építenek, de az építkezés csak bő 11 évvel később indult meg. Arra már nem tért ki a helytörténész, csak egy szóval utalt rá, hogy mi volt ennek az oka: bizonyos dolgok miatt.

Ha megnézzük a feljegyzéseket, akkor ezek a bizonyos dolgok a templomépítésre javarészt már a 20-as évek elején összegyűjtött pénzek körül megindultak. Nem tartozik éppen a gyülekezet legszebb történetei közé, de tény, hogy egy rosszul sikerült, nem éppen legális pénzforgalmi intézkedés miatt elveszett a közadakozásból összegyűjtött pénz. Ezt a nem túl dicsőséges történetet azután lemondások, és elég nagy botránkozás követte. Nyugvópontot, csak az jelentett, hogy 1925-ben megérkezett Petrovics Pál, akinek úgy tűnik kijutott a hasonló helyzetekből, hiszen Erdélyben is egy félbemaradt templomot kellett felépítenie. Azonban Petrovics itt nem az építkezéssel kezdte, hanem az alapoknál, elkezdett gyülekezetet szervezni. 10 év hűségese munkája után végül felépülhetett a templom.

A mára kijelölt igeszakaszban Jézus figyelmeztet: *Vigyázzatok magatokra!* Egészen pontosan a botránkoztatással kapcsolatban mondja ezt: *Lehetetlen, hogy botránkozások ne essenek; de jaj annak, aki által esnek.* ²Jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe vetik, mintsem egyet is megbotránkoztasson e kicsinyek közül. ³Vigyázzatok magatokra!

Gyülekezetünk templomépítésének története azt gondolom jól példázza miről is beszél Jézus. Egy ember – bár jót akart, de mégis botránkozást okozott, és ezzel több mint 10 évet hátráltatta a templom felépülését. De most ne mi kössük a malomkövet a nyakába, mert Jézus szava a mi ma ebben a felépült templomban lévők számára, gyülekezeti és személyes szinten is figyelmeztetés: *Vigyázzatok magatokra!* Érdemes megvizsgálnunk Jézus szavait. Először is azt mondja: *lehetetlen, hogy botránkozások ne essenek.* Jézus nagyon jól ismeri az embert. Tudja, hogy milyenek vagyunk. Hogy sokszor győzedelmeskedik – ahogy Pál fogalmaz az óemberünk – az a csak magára figyelő, csak az önös érdekeit érvényesíteni akaró, bennünk és velünk élő bűnös én. Még akkor is, ha látszólag nemesek a szándékok, mert mi állhat a mögött? Az, hogy elismerjenek, hogy megveregessék a hátunkat, hogy lekötelezzük a másikat.

Botránkozás. *Lehetetlen, hogy botránkozások ne essenek; de jaj annak, aki által esnek.* És bizony, ha őszintén szembenézünk magunkkal, akkor azt láthatjuk, hogy általunk is megesnek azok a botránkozások. Tegyük fel magunknak a kérdést: vajon kedvet kapnak-e az emberek akkor, amikor ránk néznek ahhoz, hogy keresztyének legyenek. A családtagjaink, a munkatársaink, a barátaink, a szomszédaink? Nem botránkoztatjuk-e őket viselkedésünkkel. Azzal, ahogyan reagálunk a viselkedésükre. Vasárnap a templomból hazaérkezve, úrvacsoravétel után a lelkész ráförmöd a gyerekeire, akik éppen püfölik egymást, miközben éppen arról prédikált, hogy mennyire fontos, hogy a családi békesség. Sokszor elgondolodom, hogy vajon a gyerekeim milyen példát látnak, nem botránkoztatom-e őket, nem történik-e meg velem is, hogy bort iszik, és vizet prédikál.

Vigyázzatok magatokra! Nekünk, keresztyén embereknek vigyáznunk kell, mert rajtunk keresztül látják meg az emberek Istent, ránk nézve találkoznak Krisztussal, mi vagyunk a mi mennyei Atyánk képviselői, és éppen ezért

nekünk vigyáznunk kell a szavainkra a tetteinkre, hogy mit mondunk, mit teszünk, hogyan reagálunk egy-egy helyzetben.

Jézus tovább megy alapigénkben, éppen egy ilyen kényes helyzetet elénk hozva:

³*Ha vétkezik ellened a testvéred, figyelmeztess, és ha megbánja, bocsáss meg neki! ⁴És ha naponta hétszer vétkezik ellened, és hétszer visszatér hozzád ezt mondva: Megbántam – akkor is bocsáss meg neki!*

Leginkább akkor derül ki, hogy mennyire vagyunk jó képviselői mi Istennek, amikor vétkeznek ellenünk. Amikor megbántanak, amikor valamit elkövetnek ellenünk. Egy mindennapos közlekedési helyzet. Sietünk valahová, és valaki bevág elénk az autójával és hirtelen fékezésre kényszerít. Csak mi ülünk az autóban, mi a reakció? Egy figyelmetlen utas a lábunkra tapos a buszon, még csak észre sem veszi. Hangos reakció: figyelj már oda, a lábamon taposol te... A szomszéd vasárnap ebéd után áll neki füvet nyírni, és mi Arany Jánost idézve szólítjuk meg, túlharsogva a fűnyírót is, hogy hallja mindenki: „Hé paraszt!”

Ezek csak azok az apró kis vétéségek, melyeket elkövetnek ellenünk, de ha ezekben és hasonlóknak sem tudunk helyt állni, akkor mi a helyzet a nagyobb bűnökkel. Mert vannak. Mert vétkeznek ellenünk, és bár mi elimádkozzuk naponta, hogy „miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek...” de vajon tényleg így teszünk? Nincsenek haragosaink, nincsenek olyanok, akiknek nem tudunk megbocsátani, akik annyira megbántottak? Sokszor édes testvérek nem beszélnek egymással, gyermekek nem szólnak szüleikhez, elvált párok nem ismerik meg egymást az utcán. ³*Ha vétkezik ellened a testvéred, figyelmeztess, és ha megbánja, bocsáss meg neki!* Ráadásul: ⁴*És ha naponta hétszer vétkezik ellened, és hétszer visszatér hozzád ezt mondva: Megbántam – akkor is bocsáss meg neki!* Mondhatnánk, hogy ilyen nincs. Mert egyszer még csak-csak, de hétszer? Még a székely is, a vice szerint csak három botlást enged meg a lovának.

Nem megy ez a megbocsátás dolog nekünk, ha menne, akkor nem kellene Jézusnak a miatyánkban is ezt tanítani, itt is felhívni rá külön a figyelmet. És a tanítványok reakciójából is kiderül, hogy ehhez mi kevesek vagyunk.

⁵*Az apostolok így szóltak az Úrhoz: Növeld a hitünket!*

Növeld a hitünket, mert önmagunktól mi képtelenek vagyunk minderre, képtelenek vagyunk jó képviselői lenni Istennek, képtelenek vagyunk arra, hogy ne botránkoztassunk, képtelenek vagyunk megbocsátani.

A tanítványok reakciója mögött ugyanaz szerepel, mint a fiáért könyörgő apánál: hiszek Uram, segíts az én hitetlenségemen. Csak a hit lehet képes erre, csak a hit segíthet abban, hogy ne botránkoztassunk, hogy meg tudjunk bocsátani. Csakhoz egy kevés – a tanítványok szerint. Jézus pedig, aki eddig is túlzásokat használt, hogy mondanivalóját nyomatékosítja, most sem hallgatja el, hogy az ember hite önmagában semmi. Mert önerőből nem tudunk a hitre eljutni.

⁶*Az Úr ezt válaszolta: Ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és így szólnátok ehhez a vadfügefához: Szakadj ki gyökerestől, és gyökerezz meg a tengerben – az engedelmeskedne nektek.*

Jézus a mustármagnyi, a legkisebb hitről beszél, és azt mondja, hogy még ez sincs meg. Önmagától nincs, és nem is lehet. Mint ahogy lehetetlen, hogy ne legyen botránkozás. Lehetetlen, mert nincs hit. De a hit számára nincs lehetetlen.

A reformáció üzenete az volt a középkorban, hogy: *kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.* Ma is aktuális üzenet ez, amikor mi magunk akarjuk kézbe venni a dolgokat. Azt mondjuk, hogy majd mi megmutatjuk, majd mi uraljuk az erőt, majd mi kiimádkozzuk a temetőből a halottainkat, majd mi megmutatjuk ennek a világnak, hogy milyen az a keresztyénség.

Ajándék! Mindenük, amink csak van ajándék, méghozzá az Isten ajándéka. A hit is, a hit növekedése is. A gyerekeink elkezdtek gondolkodni, hogy milyen ajándékot is kérjenek a karácsonyi angyaloktól. Dani azt mondta: úgyis tudják, mire van szükségem.

De jó lenne így várni, így fogadni az Isten ajándékát, az a mustármagnyi hitet, amely aztán fává növekedve eljuttat mindet a mi mennyei hazánkba.

És ha már templomunkkal kezdtem, hadd fejezem be a templommal. Az, hogy állhat ez az épület ajándék, és valóban így is élték meg eleink, tudva azt, hogy nem az összegyűjtött pénzen, nem emberi ügyeskedésen, hanem a Jézus Krisztusba vetett hiten van ennek az épületnek az alapköve.